

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΓΑΡΥΦΑΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΠΡΟΣΩΠΑ : PENE, 40 ετών.

EAENH, 30 ετών.

(Σ' ένα μικρό, κομψό δωμάτιο, στολισμένο με άσπρα γαρύφαλα, η 'Ελένη κι' ο Ρενέ σουπάρουν).

PENE. — Πόσο είμαι ευτυχισμένος που ήρθες, 'Ελένη!...

EAENH. — Κι' εγώ, κι' εγώ είμαι τόσο ευτυχισμένη!...

PENE. — Είδες; Έχω στήσει όλο το δωμάτιο με άσπρα γαρύφαλα, τ' αγαπημένα σου άνθη.

EAENH. — Ευχαριστώ... Σ' ευχαριστώ, Ρενέ...

PENE. — Εγώ όμως αγαπώ ένα μονάχα κόκκινο γαρύφαλο: Το πτόμα σου.

EAENH. — Αλήθεια;

PENE. — Ναι, αγάπη μου. Είνε τόσο μεθυστικά τὰ φιλιὰ σου!...

EAENH. (με νωχέλεια). — Δός μου ένα γαρύφαλο.

PENE. (σηκώνεται και της δίνει ένα μπουκέτο γαρύφαλα). — Είνε όλα δικιά σου, όλα δικιά σου, αγαπημένη μου.

EAENH. (μυρίζοντας τὰ γαρύφαλα). — Τί όρραία άνθη!

PENE. (παίρνοντας τὰ χέρια της στά χέρια του). — Τί όρραία χέρια!... Εθωδιζόντας πιο μεθυστικά κι' από τὰ γαρύφαλα. (Φιλεί τὰ χέρια της). Πόσο είμαι ευτυχισμένος!... Τὰ άμορφα αυτά χερμάκια μου έχουν γράψει τόσα όρραία λόγια αγάπης!

EAENH. (με κάποια ειρωνεία). — Δεν μου λές, Ρενέ, όταν έρχόταν «'Εκείνη» εδώ, με τί άνθη στόλιζες τὸ δωμάτιό σου;

PENE. (ταραγμένος). — Ποιά «'Εκείνη»;

EAENH. — Δεν θυμάσαι λοιπόν ποιά; "Ερχονταν... πολλές γυναίκες εδώ;

PENE. — Δεν θέλω νὰ θυμάμαι καμμιά άλλη γυναίκα τώρα που είσαι έσύ κοντά μου... Πώς εθωδιζόν τὰ μαλλιά σου, αγάπη μου!... Μην τὰ χτενίζεις, σέ παρακαλώ. Θέλω νὰ τὰ χαρώ ελεύθερα τὰ όρραία χνουδά σου μαλλιά.

EAENH. (μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο). — Σου άρέσουν τὰ ξανθά μαλλιά;

PENE. (χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της). — Μου άρέσουν τὰ δικιά σου μαλλιά.

EAENH. — Κι' όμως τὰ μαύρα μαλλιά...

PENE. (διακόποντάς την). — Δεν θέλω νὰ ξέρω ότι υπάρχουν κι' άλλα μαλλιά στον κόσμο.

EAENH. — Κι' όμως... Δεν υπάρχουν μόνο ξανθές γυναίκες στον κόσμο.

PENE. — Αυτή τή στιγμή δεν υπάρχουν παρά μόνο έσύ γι' μένα.

EAENH. — Αυτή τή στιγμή;

PENE. — Και πάντα...

EAENH. — Δεν λές τήν αλήθεια, Ρενέ.

PENE. — Σ' αγαπώ! Δεν ξέρω νὰ σου πώ τίποτε άλλο.

EAENH. — Κι' όμως... "Αν δεν σ' επρόσεχα εγώ τόσο πολύ, άν δεν σ' αγαπούσα εγώ τόσο πολύ, άν δεν σου έδινα τόσο θάρρος εγώ πρώτη, έσύ δεν θά με πρόσεχες καθόλου.

PENE. — Δεν μπορούσα νὰ φαντασθώ ότι έσύ, μιά τόσο χαριτωμένη γυναίκα, θά έρωτευόσουν έμένα.

EAENH. — Και γιατί; Δεν σ' έρωτεύονται έόσνα ή χαριτωμένες γυναίκες;

PENE. — Καμμιά γυναίκα δεν μούδειξε τὸ ενδιαφέρον που μου έδειξες έσύ.

EAENH. — Και τὸ νόστιμο είνε ότι στις άρχές θέλησες νὰ μου αντίσταθής. Ναι, ναι... Με άπόφευγες.

PENE. — "Ετσι, τὸ όμολογώ. Προσπάθησα ν' αντίσταθώ. Δεν άπαντούσα στά γράμματά σου, δεν πήγαινα όπου σήναζες έσύ.

EAENH. — Έγώ όμως σου έγραφα όλο και πιο φλογερά γράμματα και σέ ακολουούσα βήμα προς βήμα όπου κι' άν πήγαινες.

PENE. — Κι' επί τέλους, έπεσα νικημένος στα πόδια σου.

EAENH. — Μπορώ λοιπόν νὰ πώ ότι σήμερα γιορτάζω τή μεγάλη μου νίκη. Κατόρθωσα νὰ μου όρίσης ραντεβού εδώ, Χά, χά!...

PENE. — Γιατί γελάς;

EAENH. — Γιατί έχω αντίστραφεί ό δροι στη δική μας περίπτωση. Έσύ ήσουν δειλός σάν γυναίκα κι' εγώ τολμηρός σάν άνδρας.

PENE. — Φοβόμουν τήν εξαιρετική σου όμορφιά.

EAENH. — Αλήθεια! Τί παράξενο! Με φοβόσουν λοιπόν, γιατί ήσουν πολύ όρραία; Χά, χά!...

PENE. — Γιατί γελάς έτσι παράξενα; Τὸ φοβάμαι τὸ γέλιο σου, 'Ελένη.

EAENH. — Φοβάσαι τήν όμορφιά μου, φοβάσαι τὸ γέλιο μου... Τί άστείο!... Χά, χά!...

PENE. — Μή γελάς έτσι, σέ ικετεύω. Δεν ξέρω γιατί, μὰ νοιώθω ένα παράξενο όρνος όταν γελάς. Χαμογέλα μου μόνο. Είνε τόσο όρραίο τὸ χαμόγελό σου...

EAENH. — Θές λοιπόν νὰ σου πώ εγώ γιατί με άπόφευγες;

PENE. — Γιατί;

EAENH. — Γιατί αγαπούσες μίαν άλλη γυναίκα.

PENE. (δειλά). — "Οχι.

EAENH. — Ναι... Αγαπούσες μίαν άλλη! Και ξέρω ποιάν. Μιά γυναίκα που δεν έχει ούτε τὸ εκατοστὸ τής δικής μου όμορφιάς. Μιά μόλις νόστιμη, και μάλλον κοινή. Τή Μαρία Ντυλόν.

PENE. — 'Ελένη!

EAENH. — Είδες πὸς τὰ ξέρω όλα; Ναι, ή Μαρία, ή γλωμη αυτή και δειλή γυναίκοιλα, με τὰ μαύρα μαλλιά, ήταν ὁ μεγάλος σου, ὁ μοναδικός σου έρωτας. Έσύ ένας άνδρας τόσο χαριτωμένος, μορφωμένος, περήφανος, λάτρεις σάν θεά σου τή μικροαστή αυτή. Χά, χά!

PENE. — Πὸς τὰ ξέρεις όλ' αυτά;

EAENH. — Μου έκανε εντύπωση ή άδιαφορία σου γι' τήν όμορφιά μου. Ήσουν ὁ μόνος άνδρας που έμενες ψυχρός απέναντί μου.

Κι' αυτό μ' έκανε έξω φρενών. Ποθοῦσα παιά νὰ σέ κατακτήσω. Καταλάβαινα όμως ότι ήσουν έρωτευμένος με μίαν άλλη γυναίκα. Και φρένιαζα με τήν ιδέα ότι αυτή ή γυναίκα θά ήταν βέβαια πολύ όρραία.

Κι' ήταν βέβαια πολύ όρραία. Δεν μπορούσα όστώσο νὰ μαντέψω ποιάν είνε. Και σέ παρακολούθησα, ναι, σέ παρακολούθησα, κι' ανακάλυφα ότι ή γυναίκα που αγαπούσες τόσο πιστά ήταν ή Μαρία Ντυλόν. Χά, χά!...

"Η Μαρία Ντυλόν. Τήν είδα ένα βράδυ νὰ βγαίνει κρυφά από τὸ σπίτι σου. Και τότε εφρούξα. Νὰ προτιμάς τή Μαρία Ντυλόν από μένα!...

Πεισματωμένη όπως ήμουν, άρχισα νὰ σέ κνηγώ ακόμη περισσότερο, νὰ σου γράφω γράμματα φλογερά, νὰ μη σ' άφίνο στιγμή ήσυχο, ως που τέλος έπεσε κι' έσύ μπρός στα πόδια μου, σκληρός τής όμορφιάς μου...

PENE. — 'Ελένη, τί έπες; Γι' αυτό λοιπόν με κνηγήσες τόσο, γι' αυτό ήρθες εδώ;

EAENH. — Ναι, γι' αυτό...

PENE. — Ήξερες λοιπόν τὸ μυστικό μου, ήξερες ότι, επειδή αγαπούσα μίαν άλλη, δεν γύριζα νὰ κυττάξω καμμιά γυναίκα, όσο όρραία κι' άν ήταν;

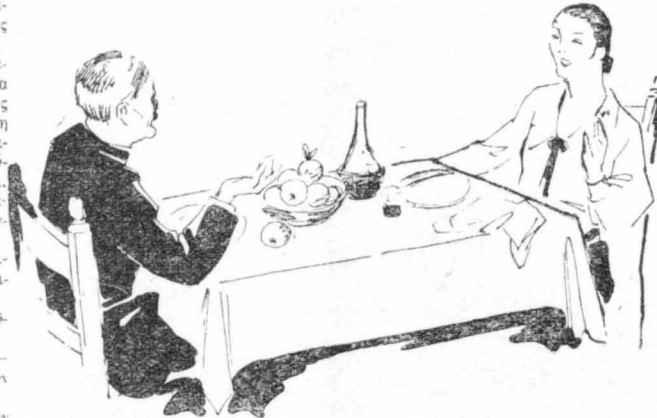
EAENH. — Ναι, τὸ ήξερα. Κι' όταν ανακάλυφα ότι ή γυναίκα που αγαπάς είνε ή Μαρία, τότε, τότε μόνο τήν πρόσεξα κι' αυτή. Προσπαθοῦσα νὰ βρω τί ήταν αυτό που σέ κρατούσε αιχμάλωτό της, και δεν έβρισκα τίποτα, τίποτα... Τὸ μόνο που παρατήρησα σ' αυτή, ήταν μιά άλλoκοτη λάμψη ποῦζε στα μάτια της, ένα παράξενο φῶς που έκανε γοητευτικό τὸ χλωμό πρόσωπό της. Θά ήταν, φαίνεται, τὸ φῶς τής αγάπης, θά ήταν ή χαρά τής γυναίκα που αγαπάει και αγαπιέται. Ναι, αυτή ή τόσο άσημη γυναίκα είχε ένα ύφος, σάν νὰ έλεγε: «'Αγαπώ και μ' αγαποῦν. Είμαι ευτυχισμένη». Κι' αυτό με δαιμόνιζε έμένα. "Ορκίστηκα λοιπόν νὰ σέ πάρω άν' τή γυναίκα αυτή, νὰ σέ κάνω νὰ μ' αγαπήσης, και γὰ που τὸ κατόρθωσα...

PENE. (σηκώνεται απότομα απ' τὸ τραπέζι). — Σώπα... Σώπα... Φτάνει...

EAENH. — Γιατί; Γιατί;

PENE. (με όργη). — "Α, δεν ήξερα προδ όλίγου ότι εσφιγγα ένα τέρμα στην άγκαλιά μου. Έτσι λοιπόν; Ήξερες ότι αγαπούσα ένα άλλη γυναίκα, ήξερες ότι κι' αυτή μ' αγαπούσε, ότι ήμαστε ευτυχισμένοι, και θέλησες νὰ μάς χωρίσης, θέλησες νὰ με πάρης από εκείνη, μόνο και μόνο από ματαιοδοξία, από φιλαρέσκεια, από νικαία!...

Ναι, από κακία. Ζήλησες τήν αγάπη μας, τήν εντύχια μας. Μαθημένη νὰ σκορπίζεις τὸν έρωτα και τὸν πόνο σέ κάθε σου βήμα, δεν μπορούσες νὰ υποφέρης πὸς ένας άνδρας έμενε άτρωτος από τὰ φα-

PENE. — Γιατί γελάς έτσι παράξενα; Τὸ φοβάμαι τὸ γέλιο σου, 'Ελένη...

